

Een woord aan vaders en moeders die een kind ten doop brengen.

<https://hdl.handle.net/1874/351158>

ge

8

EEN WOORD AAN
VADERS EN MOEDERS

DIE EEN
K I N D
TEN DOOP BRENGEN.

ELFDE DRUK.

TE ROTTERDAM,
bij M. WIJT & ZONEN,

Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.

1833,

No. VIII.

Kerkelijk goedgekeurd bij de E. Classis
van *Haarlem*, September 1825.

Een woord aan vaders en moeders *die een kind ten doop brengen.*

Gij zult een kind ten doop brengen, lieve ouders! maar verstaat gij wel wat dat in heeft, wat voordeelen gij en uw kind daarvan hebben, waartoe gij door den doop verbonden en verplicht wordt? Onkunde en ongevoeligheid op deze stukken zijn de oorzaken, dat velen hunnen eigen' doop, of dien van hunne kinderen, of te hoog of te gering achten, dat velen denzelfen zoo on-eerbiedig bijwonen, en dat verre de meesten den doop zoo ligtzinnig vergeten. Zoudt gij dan daarop niet gaarne eenige onderrigting willen hebben? In het uitzigt op den zegen van God, en opdat gij verstaan zoudt, wat gij bij het doopen beantwoorden moet, maar ook wat nut gij van den doop trekken kunt, wil ik er kortelijks iets van zeggen.

Zooveel weet gij, vertrouw ik, dat de doop eene godsdienstige plegtigheid is, door onzen grooten God en Zaligmaker verordend en ingesteld. In den Bijbel lezen wij uitdrukkelijk, dat Jezus Christus, toen hij deze aarde (waarop hij als mensch is komen wonen, lijden en sterven, om, als onzen Middelaar, ons vergeving van zonden te verdienen) zou verlaten, kort nadat hij weder uit den dood was opgestaan, en toen hij ten hemel

zou varen, aan zijne Apostelen bevolen heeft, om overal die vergeving van zonden te prediken, alle de volken tot geloof aan die prediking te bewegen en ze daarop in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes te doopen.

De doop wordt dan in de gemeente niet bediend, om dat menschen dat hebben ingevoerd, ook niet om aan kinderen eenen naam te geven. Dit geschiedt wel doorgaans bij die gelegenheid, omdat gedoopte kinderen met eenen enkelen naam, ter onderscheiding van anderen, op het doopboek moeten worden aangeschreven; maar de doop heeft veel hooger oorsprong, veel gewigtiger bedoeling, en wel deze: om ons die prediking van de vergeving der zonde *te beter te verstaan te geven en te verzegelen.*

Door dat doopen met of onder het water wordt ons *geleerd*, dat wij met onze kinderen door de zonden verdiend hebben, onder de straf derzelve eeuwig om te komen, even zoo als iemand, die onder het water gedompeld werd, daar onder sterven moest, ja, even zoo als Christus, om der zonden wil, die Hem toegerekend waren, den dood heeft moeten ondergaan, zoude Hij de straf van onze zonden wegnemen. Het is u mogelijk duidelijker, als ik zeg: er wordt ons door geleerd, dat wij met onze kinderen wegens onze erfelijke en dadelijke zonden

den, zoo onrein, zoo walgelijk in de oogen van den Heiligen God zijn, dat, als wij en zij van die zonden niet afgewasschen, niet gereinigd worden, dat is: als wij en zij er niet van bekeerd worden, wij zamen in de zonden zouden moeten sterven, derzelver gevolgen tot eeuwige rampzaligheid dragen, en hoe langer hoe meer bedorven worden. God is, trouwens, wel een goedertieren, maar ook een heilig God, die geene zonden verdragen of ongestraft laten kan.

Er wordt ons ook mede geleerd, dat Jezus Christus zich zoo voor zondaars in den dood heeft laten vernederen, om die vergeving der zonden en den H. Geest tot vernieuwing van onze harten verdienen. Gij weet toch, hope ik, dat Jezus Christus niet voor zijne eigene schuld, maar voor onze schuld geleden heeft, en dat Hij daarom op Golgotha gekruist, gestorven en voorts begraven is. Nu, zoo dikwijls wij iemand met het doopwater zien besprengen, hebben wij daar eene afbeelding of schilderij in, hoe Christus in den dood, om onzer zonden wil is ingegaan, maar ook hoe Hij bij zijne opstanding daaruit is opgekomen, nadat Hij aan God ten volle had genoeg gedaan.

O! Begreep gij en beseft gij, welk eene liefde van God het is, ons deze dingen zoo te herinneren! Wij zijn op geene zaak onachtzamer dan op onzen zondigen stand

voor God, en op hetgene onze liefderijke Zaligmaker gedaan heeft, om ons te verlossen. Hooge gedachten van ons zelve en liefde tot de zonden zijn daar de oorzaken van. Niemand zal ontkennen een arm zondaar te zijn, niemand zal dit ook van zijne kinderen ontkennen, maar het verschilt nog zeer veel, of wij het zoo in het algemeen maar toestemmen, dan of wij het waarlijk met ons hart gelooven, er gevoel van hebben, ons naar die erkentenis gedragen. Wanneer wij het met gevoel gelooven, dan zijn wij bedroefd over onze zonden, en verliezen ons, met schaamte over dezelve, bij den rijkdom van Gods genade, die aan zulke zondaars eenen Zaligmaker heeft gegeven. Maar tergen wij dan ook de liefde Gods niet, als wij dit niet gelooven? Hoe vele menschen zijn er, die door veronachtzaming hiervan verloren gaan, en helaas! ook hunne kinderen in groot gevaar brengen van insgelijks verloren te gaan, als zij namelijk dit hunnen kinderen niet herinneren, en, door hen met den Verlosser niet bekend te maken, de oorzaken zijn, dat zij dien gezegenden Persoon voor zichzelf niet kennen, althans niet noodig achten? Hoe veel liefderijker handelt God dan! Hij doet, wat wij verzuimen, voor onszelve en voor onze kinderen. Hij ontdekt en herinnert ons in den doop die waarheden, opdat wij

toch onze zondigheid en den weg der behoudenis niet zouden vergeten, maar opdat wij onze zonden gewillig belijden, in het geloof van dien Verlosser zouden gebruik maken, en voorts onze kinderen daarvan zouden onderwijzen.

Dit is intusschen nog het eenige bewijs van Gods liefde bij den doop niet. God laat ons daardoor ook die belofte *verzegelen* en bevestigen, dat Hij aan ons en onze kinderen die vergeving der zonden om Christus wil schenkt; zoodat wij, *en* voor onszelven, *en* voor onze kinderen, ons van die liefde Gods zoo vast mogen verzekerd houden, als het zeker is dat wij gedoopt worden. Denkt dit vooral in, lieve ouders! Hoe zoudt gij, zonder dat, goedsmoeds kunnen zijn voor u zelve, en hoe voor uwe kinderen, als gij reeds vroeg in hen ondektet, dat zij ook zondige en verdorvene kinderen zijn? Hoe zoudt gij het voor een zegen kunnen houden, kinderen te hebben? Hoe zoudt gij met eenige gerustheid aan het eeuwig lot uwer kinderen, bij hun vroegtijdig sterven kunnen denken? Hoe zoudt gij hen met eenige hope voor God en zijne dienst kunnen opkweken, of verwachten kunnen, dat uwe opvoeding van nut zoude zijn, als er geen Zaligmaker was tot verkrijging van vergiffenis, en geen geest, geen Almagtige geest, tot bekeering, en als gij geene vrij-

heid hadt, om voor uzelf en uwe kinderen daarop te hopen? Dit nu verklaart God in den Bijbel; en om u dit te eerder en vaster te doen gelooven, geeft Hij er het zichtbaar pand des doops bij. Welk eene liefde! Zonder zulk een uitzigt zoudt gij met geene hope aan de opvoeding van kinderen denken kunnen, zoude het hebben van kinderen eer een vloek dan een zegen zijn — zonder zulk een uitzigt zouden wij bij het verlies van kinderen in de diepste droefheid overblijven. Waarom geeft God u intusschen dit uitzigt? Zeker niet, omdat gij nu zorgeloos zijn zoudt, en zuimachtig blijven in het gebruik maken daarvan door het geloove. Neen! maar opdat gij nu, in verwondering en aanbidding, u zelven en uwe kinderen, gedurig en geloovig biddende, aan God zoudt toevertrouwen, maar ook (gelijk van zelve spreekt) nu uzelf en uwe kinderen beschouwen zoudt, als die niet meer der wereld en der zonde, maar Gode en Christus toebehooren, en dus hen zoowel door vermaning in de vrees aan God zoudt opkweken, als gij voor uzelf verplicht zijt voor God in alle godzaligheid, matigheid en regtvaardigheid, alle de dagen van uw leven, te wandelen.

Vergeet toch vooral *dit* doelwit van God niet, omdat het, zonder geloove en bekeering, niemand voor de eeuwigheid baten zal gedoopt te zijn. Het is immers onmo-

gelijk, dat God ons vergeving der zonde, en de verzegeling daarvan zoude schenken, opdat wij maar in de zonden zouden blijven leven? Neen! dat is te minder mogelijk, omdat in de zonden ons hoogste ongeluk, en onze rampzaligheid ligt.

Hij althans, die zich niet tot God bekeert, al is hij gedoopt, die geeft een bewijs, dat hij niet alleen Gods liefde in Christus, in ongeloof, maar ook zijn eigen geluk verwerpt, en dus het verloren gaan boven het eeuwig leven kiest. O welk eene ondankbaarheid jegens God, die zich door den doop zoo vele moeite geeft om ons te doen gelooven, dat Hij ons zaligen wil! Kan het wel anders dan den grond leggen tot onze regtvaardige veroordeeling, als wij dit niet gelooven, dat wij Hem daardoor lief krijgen en van de zonden afstand doen? Uw geweten stemt dit immers toe? Maar zoo zal het met onze kinderen ook zijn, als zij tot jaren gekomen zijn, en dan door die liefde Gods zich tot God niet laten brengen. Hoe noodig dan bij hunne opvoeding hun hiervan onderrigt te geven, of te doen geven, hun den doop en deszelfs beduidenis uit te leggen, en door denzelfden hun te herinneren, er bij hen op aan te dringen, dat zij dien God, die in Christus bij den doop hen reeds voor zich opeischte en heiligde, eerbiedig en ootmoedig leeren vreezen en liefhebben.

Och! dat gij, onder een ootmoedig bidden tot God, dit lezen en overdenken moogt; dat gij de drie redenen, waarom, volgens het *doop-formulier*, hetwelk ik u niet genoeg ter lezing kan aanprijzen, de doop is ingesteld, hiermede vergelijktet, en nu zelve oordeeldet, of men u niet billijk afvordert die vragen te beantwoorden, die daarin gevonden worden?

De *eerste* vraag ziet op het begrip, hetwelk gij hebt van den zedelijken toestand uwer kinderen, en gij wordt verpligt te antwoorden, of gij ze niet beschouwt als zondig van nature, maar ook als zulken, waaraan God, om Jezus wil, zijne vergevende en bekeerende genade, al van jongs af, wil verheerlijken, en uit dien hoofde hen niet behoort te laten doopen? U wordt hierbij niet gevergd te verklaren, dat het hart van uwe kinderen reeds inwendig veranderd is; neen, maar dat zij, naar de beloften Gods in Christus, op zijne genade regt hebben; in dien zin worden onze kinderen (1 Kor. VII: 14) *heilig* genoemd en behooren zij *tot de gemeente* en het verbond van God. Maar nu, als God uwe kinderen zaligen en u en hun die belofte verzegelen wil, zult gij hun dit dan onthouden?

De *tweede* vraag is; of gij die leer, die wij u daarvan hebben opengelegd naar Gods woord, voor de ware en zaligmakende leer

houdt? Als gij dit niet gelooft, dan gelooft gij ook de bedoeling des doops niet.

En de *derde* is: of gij niet bij het opwassen uwer kinderen zorgen zult, dat zij in de leer van den H. Doop onderwezen worden, enz?

Dit moeten wij u herinneren:

Eerst. Dat gij die verklaring toch niet doet dan *met uw hart*, en als in de tegenwoordigheid van God, die weet wat en hoe gij dit verklaart: met eerbied daarom, in dankbare verwondering over de liefde van God jegens uwe kinderen, en een ootmoedig vertrouwelijk gebed, dat God hetzelfde aan u en uwe kinderen tot zegen deed verstrekken.

Ten tweede. Dat gij daarom *voor* en *bij* en *na* den doop niet alleen alles vermijdt, wat u tot zulk eene heilige plegtigheid ongeschikt maken zoude, of daarmede strijdig zoude zijn; bij voorbeeld: het voeren van afleidende gesprekken, het al te veel opsieren van uwe kinderen, het houden van verdartelende zamenkomsten, het laat in de kerk komen bij het ten doop brengen van uwe kinderen, enz. maar ook dat gij door het gedurig bespreken van de liefde Gods, gij vaders en moeders! onderling ook met de doopgetuigen en uw geheele huisgezin, deze plegtigheid Gode behagelijk tracht te vieren, en zoo dezen doopdag tot eenen godvruchtigen feestdag maakt.

Inderdaad, die dag mag u een feestdag zijn; maar is hij dat, als men, door het verstrooijen van gedachten en gesprekken, den doop en de leer des doops niet gedurig voor de aandacht houdt? Is hij dat, als men meer tijd geeft aan het overleggen, hoe men best zijne kinderen opsieren en kleeden zal, dan aan het overdenken van hetgeen God in den doop ons leert en verzegelt? Is hij dat, als men, bij het onderling eten en drinken, de regte vrolijkheid vergeet, die geestelyk is, en waartoe God ons noodigt?

Vooraf moet ik u herinneren dat gij, geheel uw leven door, aan uwen doop en dien van uwe kinderen blijft gedenken, en er hen ook aan doet blijven gedenken, onder die gedurige bede, waarmede ik ook deze aanspraak besluit, dat:

« De God van alle genade u en hun geve, zijne liefde dagelijks voor oogen te houden, en in geloove daarvan gebruik te maken; bij het gewaar worden van zonde en bederf des harten, steeds met vertrouwen te vlugten tot dien Zaligmaker, die de verzoening onzer zonden is en wiens bloed van alle zonden reinigt, en tot den H. Geest, die het stugste hart kan en wil bekeeren, opdat alzoo de vrucht en de kracht des doops, hier en in de zalige eeuwigheid, in nadruk ondervonden worde! »

Amen!